

<https://www.dobrinasveti.si/ce-dvigujemo-lahkoto-ne-bomo...>

Glorjana Veber: „Če dvigujemo lahkoto, ne bomo vzdignili teže.”

OD VSISI · OBJAVLJENO 13. MAJ, 2020 · POSODOBLJENO 15. MAJ, 2020

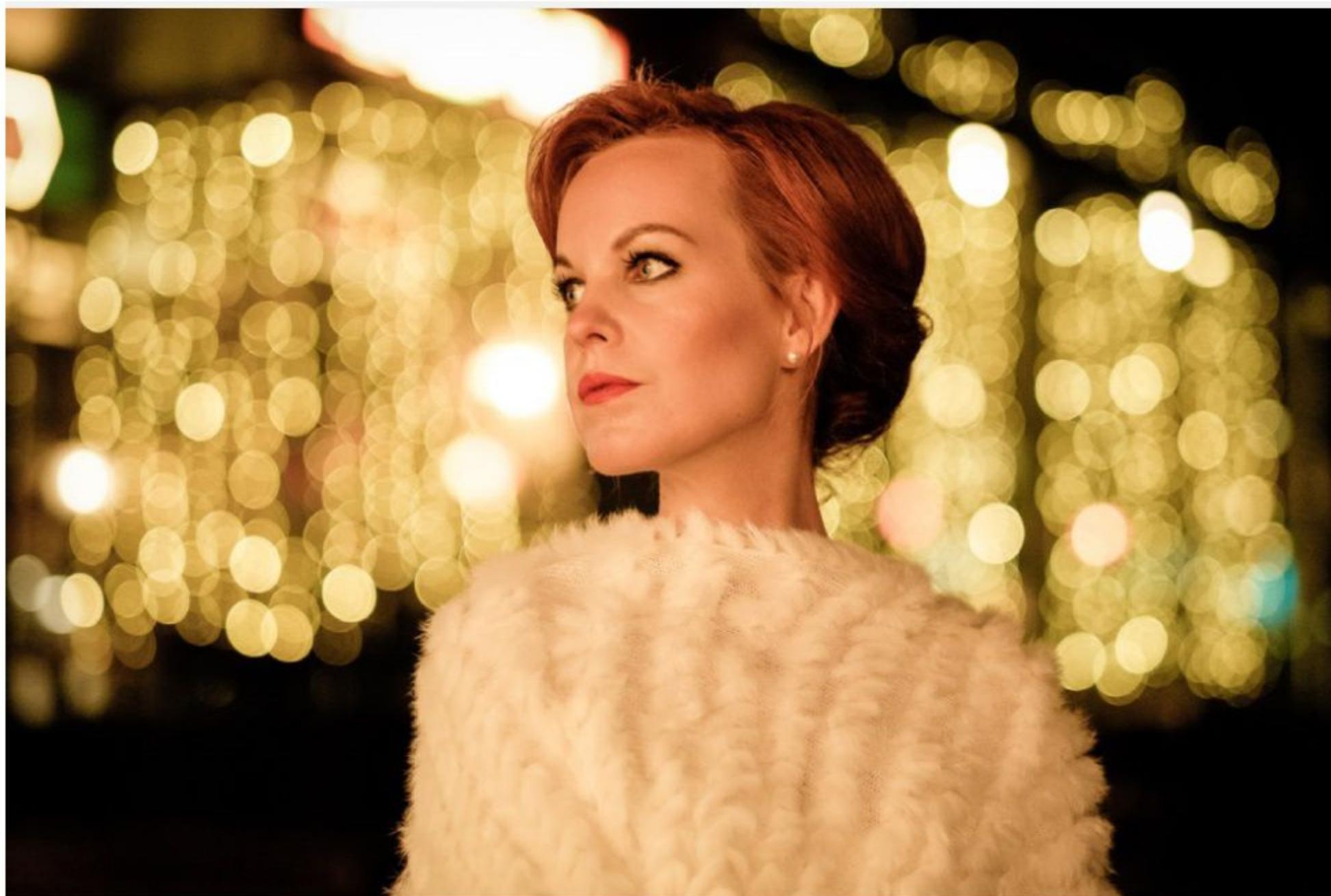

Foto: Rok Breznik

Glorjana Veber: Humanistka, pesnica, politologinja, raziskovalka duhovnosti,

družbene spremembe in doktorica družboslovnih znanosti.

Čaka me na vaškem makadamskem parkirišču tik ob reki Savinji. Nasmejana s čepico, ki me po obliki spominja na jahalno čelado. Kot da je slišala moje misli, me pozdravi:

Živijo, konje imam rada.

V tišini prehodiva nekaj korakov in medtem, ko ji skušam slediti po strmini do struge, njo kot veter odnese k vodi. Če ne bi imeli pred letom in pol zadnjega izmed mnogih intervjujev, v katerih sva se pogovarjali o življenjskih temah, bi bila njena nova knjiga *Modróko, Akaše*ke tudi zame presenečenje.

V posvetilu knjige med drugim zapiše: *Zato akaše posvečam tebi in vsem nam, da bi razumeli življenjske preizkušnje, živel bolj kakovostno in za sabo pustili boljši svet. Naj bo ta knjiga vdih, da skupaj ustvarimo novo človeštvo.*

Knjigo je spisala leta 2018 po vrnitvi iz Grčije, ki jo je obiskala po obdobju težkih življenjskih preizkušenj. Ob prihodu domov je doživelja močno duhovno izkušnjo, zaradi katere je pisala štiri dni brez predaha. Ne ve točno koliko tisoč modrosti je nastalo, me pa popravi, da ji je ljubše poimenovanje akašeke.

Akašeke, v knjigi jih je zbranih 500, so koščki redke lepote, ki prebudijo, obvarujejo človeka. Odlično izražene besede navdiha in nasveta postanejo nepozabne. Tam so, ko jih potrebuješ. Kratke izpovedi resnice zdramijo v bralcu svetlobe, ljubezen in zavedanje – so kot naročene za današnji čas. Kraj, kjer sva se pogovarjali, zato ne bi mogel biti primernejši – brzice, kjer reka obrusi in poboža kamne, napoji zrak s kisikom in se naposled uravnovesi v mir.

A ni fascinantno?

Mi reče z navdušenjem kot da doživlja največji uspeh svojega življenja, medtem ko prideva k strugi.

Ta trenutek je reka že morje in midve tega sploh ne veva?!

V nekaj sekundah je že bosa in v vodi. Roko pomočim v ledeni mraz, zato povabilo, da se ji pridružim, zavrnem.

Ledena voda je zahtevna bolečina, mar ne (smeh)? Pred tedni sem poskusila prvič. Bilo je mrzlo kot danes. Kakšni dve sekundi sem zdržala. Potem pa stopiš na suho, bolečina vode pa vztraja. Oblečeš nogavice, obuješ čevlje in bolečina vode se izmuzne v mraz pod kožo. Prideš domov na toplo in bolečina vode se izmuzne v spomin. In naslednji dan, ko bi lahko šel v vodo, ki ti ni ničesar storila, razen tega, da je pač naravno ledena, se bolečina vode izmuzne v sedanjost. Enako je s katerokoli bolečino. Tako daleč se izmuzne, da za nekatere postane način življenja.

<https://www.dobrinasveti.si/ce-dvigujemo-lahkoto-ne-bomo...>

No, pa sem vseeno prihajala vsak dan in enkrat sta dve sekundi postali poljuben čas. Ampak ne zaradi vzdržljivosti. Vzdržljivost je vedno prekratka. Za dialog gre. Ker vse teži k celovitosti, se vzdržljivost slej kot prej preobrazi v svoje nasprotje in obstanemo pod težo nevzdržljivosti. Zato bolečina boli na dolgi rok. Iz kod pa boli? Iz spomina? Hm. Spomin na bolečino je že posledica. Iz vzroka, ki je ledena voda? Ampak kako, ledena voda je pač ledena, ne moremo je spremeniti, da bi s tem odpravili vzrok?

Vzrok ni bistvo, bistvo je pogoj. Pogoj, da nas ledena voda boli, je zadovoljstvo, ki nam ga daje toplota. In ko topote ni, nas boli njeni pomanjkanje – bolita nas zadovoljstvo in užitek. Bolečina in zadovoljstvo sta nasprotji, ki služita druga drugi za prepoznavanje. Ljudje bi pa v večini radi bil sami v zadovoljstvu. Nemogoče. Celota vključuje oba. Ko se borimo proti bolečini ali bežimo od nje, hkrati enako počnemo z zadovoljstvom. Ko pa bolečino sprejmemo, sprejmemo tudi zadovoljstvo in srečo. Tudi vodo iz vodnjaka se vedno zajame na celo, mar ne?

Nekaj lahkonega in umirjenega je v njej. Navajena, da ob najinih intervjujih nisem imela več pripravljenih vprašanj, sva, ko je prišla iz vode, nekaj časa samo sedeli. Ker so jo že drugi mediji spraševali o njenem pogledu na določene pojave epidemije, sprva nisem želela odpirati iste teme, a zaobiti je tudi nisem mogla. Zato sem zgolj rekla: Kako zaskrbljujoča je situacija s koronavirusom, vse se ruši. Kot da s svojim pogledom iz daljave nekaj pobira, sva bili ponovno v tišini.

Vidite tisto raco? Niti enkrat ji ni bilo potrebno zamahniti, da je prišla do naju. Reka je s svojim tokom storila vse namesto nje. To je inteligenca. Zdaj pa uporablja plavutke in napor, ker plava proti toku. In to je za ceno stopnjevanja truda in žrtv počel neoliberalni kapitalizem z nenehno umečno rastjo gospodarstva. Žrtvoval je našo kakovost življenja, prihodnost manj razvitetih in nerazvitetih držav, socialni sistem, zdravstvo, naravo, medosebne odnose, vrednote, moral, individualno pristnost in neponovljivost, ljubezen, človeka kot zgled – česa ni žrtvoval? Od potrošniškega sistema smo kupovali iluzijo popolnosti, ki je v naravi, ki nenehno raste, ni.

Verjetno smo z globalnimi ekološki protesti v letu 2019 res dosegli nekakšen „predvrhunc“. Šepetalo se je o krizi, nje pa od nikoder. Sprememba je postala vprašanje časa: jutri ali pojutrišnjem? In potem se Zemlja in ekonomija ustavita na način, ki ga ni bilo v možnem javnem scenariju. Se pa uresniči, kar si je človek v iztrošenost želel – imeti čas za počitek in razmislek. Sledi izolacija: zaradi navajenega tempa življenja ne zna več upravljati s podarjenim časom, a spregleda, kaj in kako bi imel. Imel bi zdravje, a ne izolacije, z enim zamahom bi imel rešenih vseh 1.999,99 svetovnih problemov podjetij, gospodarstva in tako dalje, imel bi super pravične države s super pravičnim sistemom, idealni izobraževalni sistem, vse kar je v 200 letih počasi globalno drvelo navzdol, bi imel tako, kot je navajen zvesti potrošnik – takoj!

In kaj je svetovni ljudski človek pokazal, da ima in kaj je pripravljen za to storiti? Ima družbenega omrežja, ki so postala iluzorno samooklicano telo vpliva, a z mankom sposobnosti kulture konstruktivne kritike. In v različnih državah ima različne proteste – najbolj nenevarno obliko nepokorščine. Je to odgovorno in učinkovito ravnanje? Ne. Oblika reševanja problema? Da, če ga želimo zaobiti. Če bi bilo bolj samo ravnanje oblasti, ne pa tudi ravnanje ljudstva, bi imeli zdrav temelj za gradnjo. In ker tega kolektivnega zdravega ljudskega temelja ni, množice pa vedno ubirajo enako pot do sprememb, jim vsakič spodeli na slabše. In noben strah ne pomaga, dokler se ne prestrašimo lastne nevednosti. Res je. Tudi pospoljevanje je nevarno, a smotorno, kadar služi prepoznavanju družbeno koristnih alternativnih poti in predvsem prebujenju.

Trenutno smo v stanju, ko bo neoliberalni kapitalizem začel poganjati vejico v socializem, ki je prav tako substitut rešitve. Noben ‘izem’ ne more biti rešitev, ker je vsak ‘izem’ v korenini idealizem, ki se napaja iz ega. Dolgoročno je rešitev zavedanje, da je vsak izmed nas pogoj za svet, v katerem živimo. Zato mora biti ta pogoj zdrav, ozaveščen in preudaren.

V intervjuju za revijo Liza Maja ste dejali, da je zdaj čas, da v sebi najdemo novega človeka, ki bo kos vsem nadaljnjam izzivom. Kakšen je zdrav, ozaveščen in preudaren človek, ki ga opisujete?

Zgodovina in religije nas učijo o drugi osebi, ki nas bo rešila. Ni je – niti ni družbe, ki bi to storila namesto nas, ni idealne oblasti. Kdaj smo jo imeli? Je to črnogledo? Da, dokler si ne damo možnosti. Ko se prebudimo, da je rešitev sleherni izmed nas, kolektivno pranje možganov ni več mogoče – človek v nas postane resničnost. Je pa potrebno predhodno odvreči krivdo, ki hrani idejo o drugem rešitelju. Poglejva to v praktičnem primeru.

V odnosu do svojega bistva je človek neplavalec. Zakaj? Rodi se s petimi čutili, oko, uho in tako dalje – vse to mu služi, da spoznava zunanjji svet in na tem temelji izobraževalni sistem: na spoznanju. Kaj to pomeni? Z očmi lahko vidi zunanji svet, ne pa sebe kot opazovalca, tistega, ki nosi čutila in organe. Njegovo bistvo, njegova bit mu je skrita. S katerim organom, s katerim čutilom je zmožen človek videti sebe – svojo bit? Z ogledalom? Z njim vidi kvečjemu iluzijo. Takšnega čutila ni. Zato je v situacijo, v to razmerje do sebe in posledično do sveta, vržen kot neplavalec: neopremljen in neprapravljen.

Vendar pa pričnejo v vodi nekateri neplavalci zaradi strahu mahati z vso silo. Zakaj? Omejuje jih um in njegova vsevednost ter prepričanje, da tega ne znajo. Zato utonejo. Nič posebnega ni v tem, pač zakon utapljanja v vodi. Drugi, ki ne storijo ničesar, jih pa voda sama reši na površje. In kaj ta „ničesar“ pomeni? Pomeni, da so se ti neplavalci prepustili temu, kar so in to takoj. Niso se trudili postati plavalci, padli so v vodo in so bili, kar so – neplavalci. To jim je dano naravno v odnosu do vode. Tako kot tista raca, o kateri sva govorili na začetku.

Takšnim ljudem je svoboda najvišja vrednota – svoboda v razmerju do sebe in drugih. Dajejo jo brezpogojno, ker niso naučeni: *Daj dam*. Ena akašejka pravi: *Bodi človek, ki ga znanje ne uniči*. Znanje utaplja človeka, ker naučen človek „ve“, da nima dokaza o svoji sposobnosti plavanja. Misel na ta dokaz ga pogubi. Zdaj sem se spomnila še na eno akašejko, ki vodi korak dlje: *Znanje zahteva dokaze in na koncu vojno*.

Kaj vam osebno pomeni svoboda?

Ali ni vse, kar danes govoriva, osebno? Zemljanka sem, kakor vi. Vseeno mi je, ali se „pišete“ na levo ali na desno, na „dr“ ali „frrr“, skupaj z vami se pišem na celoto, torej z vsemi in z vsem. Da, svoboda mi je najpomembnejša vrednota in zato nisem revolucionarka.

<https://www.dobrinasveti.si/ce-dvigujemo-lahkoto-ne-bomo...>

Ker je pogoj za revolucijo preteklost, je revolucija s preteklostjo zvezana in hodi vedno korak za sedanjostjo. In s tem se ne da „početi“ razvoja in ljubezni. Svoboda pa s sedanjostjo sodeluje, neguje jo, eno sta, hkrati pa pomeni slovo od slehernega trenutka. Če recimo živite s svojo bitjo v sedanjosti, moški, s katerim vaju povezuje skupno življenje, je pa z mislimi v preteklosti, na kateri časovnici se odvija vajina „skupnost“? Na ločeni. Dokler se ljubite z egom, ki ga tukaj in sedaj ni, se ne ljubite z resničnostjo.

Osebna in kolektivna svoboda sta zato vedno povezana s slovšom. Slovo od preteklosti je odgovornost in je možna samo v obliki, ki ne pritihotapi sovraštva, zamer, obžalovanj, obsojanj, potlačene jeze, bolečine, privoščljivosti, ljubosumja in tako dalje. Ko to storimo individualno, se hkrati enako dogaja na kolektivni ravni. Ne, ker bi si to kdorkoli žezel, ampak zaradi zakona energije. Kaj ta proces ovira? Krivda, ki je ego ne more izpustiti. Ego in odpuščanje se izključujeta, oz., če rečeva to po akaško: *Naš gospodar je bodisi ego bodisi ljubezen. Nemogoče je imeti dva vladarja.*

Celotna naša kultura temelji na nesvobodi. Zato je pomembno vse omejitve spoznati. Kako boš vržen v divjino prišel iz nje, če ne poznaš zakonitosti narave? Kako boš rojen in družbo svoboden, če ne poznaš zakonitosti delovanja družbe – njenih omejitev? In kako boš te omejitve spregledal, če si vzgojen in izobražen kot tisti neplavalec, ki na vse pretege maha levo in desno? Zakaj je torej tako zelo pomembno začeti pri sebi? Če ne vidiš resnice, ne moreš hoditi po njeni poti. Sogovornika vidiš kot predstavo, ki jo imaš o njem. Tudi ljubezen doživljaš „izkrivljeno“.

Kultura nas uči kopiranja. Katera kultura nas uči originalnosti? Katera svobode? Zakaj slediti trendom: obleka, uspešno, zaželeno, super avto, klukice, križci, obrazci, ko pa niti dva človeka na Zemlji nista enaka? Zakaj plavati proti toku, stran od originala h kopiji? Kopiranje je bolezen današnjega človeštva. Imamo nešteto „templatov“ za plakate, reklame, za oblikovanje marketinga podjetij in influencerjev – hitro in enostavno. Kaj nam to sporoča? Sporoča nam, da je biti kopija enostavno: brez problema, brez napake, brez padca. To je strah, s katerim diha človeštvo in bližnjica, po kateri hodi. A zakaj bi to obsojali? To je svoboda izbire. Če dvigujemo lahkoto, pač ne bomo vzdignili teže, samo v tem je razlika.

Glorjana, s knjigo Modróko, Akašejke ste stopili na polje, kjer se ukvarjate s kozmično zavestjo, s komunikacijo, ki jo pretapljate v besede. Po akaškem polju so dobine vaše akašejke tudi ime. O svojih duhovnih izkušnjah pred tem niste govorili. Z raziskovanjem duhovnega sveta, in s tem posledično energije, se ukvarjate od otroštva, pomembna vam je samota. Na svoji poklicni poti ste pa stopali na drugačna delovna mesta, predvsem v javnem sektorju, kjer ste opravljali tudi odločilne funkcije, tudi v privatnem, kjer ste sedaj zaposleni kot vodja marketinga, financ in zelenega inkubatorja v inženirskem sektorju. Čemu takšne razlike? Delujete precej skrivnostno.

Resnična odločilnost funkcij je stvar debate. Razlike, ki jih navajate, služijo zgolj prepoznavanju celote. Iz celote smo in ta ni nikoli proti nam. Vsi ti poklici zahtevajo od osebe odgovornost, natančnost in predanost. Mar ni to tisto, kar je pomembno v duhovnosti? Vidite tisto drevo, kako je lepo? Zakaj bi ga razdelili na deblo, krošnjo in liste? Ko nekaj razdelimo na dele, manjka celota. Sedaj imam oblečeno krilo, čepico, jakno in škornje, ko sva se pogovarjali v Ljubljani, je bila moja obleka poslovna, morebiti bi se pa slučajno srečali v gledališču in bi bila v toaleti ali pa v „elementu“ usnjja, ker bi mi neki drugi dan, ko bi šli na ulici druga mimo druge, pač tako ustrezalo, z rdečo šminko, drugič divje razpuščenih las – kateri del je bolj „pravi“? Resničen? Vi ste v kavbojkah, opankih in vetrovki – kaj mi to pove o vas? Pove mi, da ste v kavbojkah, opankih in vetrovki in nič več kot to. Kar je več, je predstava, ki jo ustvari um. Vi si izberete sliko o meni in vi zanjo odgovarjate. In to je odgovornost do sedanjega trenutka. Danes pač govoriva o duhovnosti, lahko bi pa o podjetništvu, ekonomiji ali čemer koli drugem.

Skrivnost? Kaj pa bi brez nje? Če bi se rodili popolni in z zavedanjem? Skozi razlike rastemo in se učimo spoštovati. Ni potrebno, da se razumemo – spoštovanje je bistveno. In ni zagotovila, da bo okolje spoštovalo naše delo, osebnost, predanost, resnicoljubnost. Svoboda ne potrebuje zagotovila. Svoboda pomeni tudi klofuto, udarce, krivico, padce in vstajanje, napake, iskanja, lekcije, zamere, potreben čas, strpnost, sočutje do sebe in zato tudi do drugih. In pomeni odpuščanje, hvaležnost in predajo: *Svet prepoznamo, ko nam do živega pride narava, govorí ena akašejka.* Človek se odpuščanju upira, zaradi ega. Eno je odpustiti v teoriji in drugo odpustiti s solzami hvaležnosti in sreče, kar se odrazi z zlitjem. Od kar pomnim sem ljubila človeštvo, Zemljo, vesolje, sebe v njem. Ljubezen ni ubesedljiva in prav je tako. Zrasla sem dobesedno v naravi, kjer sem bila kot goba. Res je, da mi je uspelo ohraniti svetlobo, zaradi česar sem bila v razmerju do okolja precej samosvoja in „čudna“. A kako zares izkusiti svet in sebe v njem, če samo „prebereš“ vse o temi? Tema je zgolj nasprotje, ki služi prepoznavanju in nič več kot to.

V odnosu do drugih sem zato enako odprta kot v odnosu do sebe – brezpogojno. Celota sem, ne vem, kako se razdeliti na nekaj, kar bi bila pred drugimi in nekaj kar bi bila pred sabo. Preklapljanje med dvema različnima „nekajema“, mi deluje kot zadeva, ki zna biti naporna. Umetno potrebuje veliko truda, zato se Zemljani v večini izčrpavajo. Jaz pa rada živim preprosto.

Omenili ste svetlubo. Kaj je svetloba?

Svetloba je bistvo, ki je nenarejeno in nesimbolično. Pomembno je to, da je svetloba kopel v vas, brez katere ni vhoda v tempelj, v katerem ni ega. Ali morebiti zdaj razumete tudi religije? Jim lahko odpustite? Ali vidite čemu služi vse, o čemer sva govorili? Svetlobi in ljubezni.

Če je svetloba v nas, kako naj nekdo ve, ali se je ali se ni okopal v njej?

Ne zastavlja si dvoma o tem, ali se je okopal ali ne.

Spomnim se, da ste v enem intervjuju govorili tudi o meditacijah, ki ste jih začeli izvajati že v osnovni šoli. Kaj vam pomeni meditacija?

Takrat nisem vedela, da so to meditacije. Iz mene so prišle spontano. Zame je to nekaj brezimnega. Tišina, ki ne prosi.

Kaj je ljubezen?

(tišina)

<https://www.dobrinasveti.si/ce-dvigujemo-lahkoto-ne-bomo...>

Kakšna misel o koncu?

Bom odgovorila na vaše vprašanje o koncu. Ampak ne zato, da bi se temu vprašanju podredila – vprašanje je namreč napačno. Tudi ne zato, da bi nadvladala pogledu, ki ste ga skozi vprašanje izrazili. Podrejanje in nadvladovanje me ne zanimata, kadar izhajata iz ega. Zato vedno odgovarjam iz ljubezni. Dajva si predstavljati vaše vprašanje. Recimo, da vam nekdo sedajle ponudi dve palici, ki sta popolnoma enake velikosti, ampak vi tega ne veste. Pokaže vam jih in vas vpraša, katera je večja. Kaj se je zgodilo? Oseba vam je sugerirala vaš odgovor. Možna je tudi varianta, da ta oseba ne ve, da sta palici popolnoma enake velikosti. Zakaj? Mogoče je pa te dve palici dobila od druge osebe, ki ji je rekla, da je ena večja od druge. Možnosti je več, a resnica ena: imamo dve palici enake velikosti. Vse to, kar se pa dogaja „okrog“ dveh palic, je pa dober primer našega družbenega, izobraževalnega, medijskega in še kakšnega sistema. Ta pa ne uči dvomiti v vprašanja, kaj šele v tradicijo. V mojem trenutnem izkustvu konec ne obstaja. Torej vam lahko odgovorim takole: Kakšen konec? Pri reki sva, ki je ta trenutek že morje. Ker pa vsi živimo v sistemu, ki je, kakršen pač je, bom pa rekla, da razumem, kaj me sprašujete in bom odgovorila: ne vem, kaj povedati za konec.

Glorjana, odprli ste zanimivo temo, ko ste omenili, da odgovarjate iz ljubezni?

Iz kod pa – ljubezen sem (smeh). Tudi pogovor je ljubezen. In pomembno je, da v konfliktih nadvliga ljubezen. Podrejanje in nadvladovanje dojemam skozi energijo, zato sem prej rekla, da me ne zanimata, če izhajata iz ega. Bistveno je ravnotesje, zato je pomembno, da se na pojave gleda iz vidika energije. Svet skozi oči energije, frekvence in kozmične zavesti je izredno zanimiv in resničen. Veliko miru je v njem in svetlobe. Konflikti niso nič druga kot vozli. Zato je pogovor pomemben: *Resnica med dvema je sestavljena iz dveh resnic, ki se združita skozi pogovor.* Konflikt ni dober ne za eno ne za drugo stran. Res pa je, da se lahko zgodi, da se nimamo možnosti s to osebo pogovoriti. Žal to ne pomeni, da konflikt ni več. Ostane na energetski ravni. In če se s tem energetskim vozлом ne znamo „energetsko pogovoriti“, kljub temu, da ta oseba za pogovor ni na voljo, lahko nastane precejšnja škoda. In takšna škoda se dogaja na individualnih in kolektivnih ravneh – na ravni narodov, držav, generacij. Torej: potrebno je narediti maksimalno, da se vedno pogovorimo. Če ne gre, je pa potrebno narediti maksimalno, da energetski vozeli odpravimo sami. To je zrelo in odgovorno obnašanje do sebe, drugih in do sveta.

Verjetno je to velik izviv. Čas terja stres in hitrost?

Ni vsega treba uresničiti takoj, tudi roža se odpira neopazno, piše med drugim v Modróku. In pa morebiti še: Prijateljstvo je najzahtevnejša oblika človečnosti. Mislim, da je za kakovostne partnerske zveze bistveno, da smo najprej prijatelji in da imamo razčiščeno preteklost.

V današnjem pogovoru se velikokrat sklicujete na vodo?

Ko nebo spremeni barvo, jo tudi morje. Zato ker morje plava na svetlobi.